

Beredelseord i fasta och påsk 2021.

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

– Herren vare med dig.

Morgonmessa första fasteveckan.

I morgonens evangelium (Matt. 16:21ff.) då Jesus har börjat förklara sitt lidande och sin död säger Petrus omedelbart ifrån: – Det kommer inte på tal.

Strax innan har Petrus bekänt Kristus och Jesus har grundlagt Petrus nyckelposition i apostlakretsen. Jesus förklarar för honom—och för oss—att Petrus tankar är människotankar, inte Guds. Om någon vill följa Jesus gäller att förneka sig själv och ta sitt kors. Det fick i princip alla apostlarna göra, det är varje kristens kallelse.

Svårigheten är bara att vi inte själva väljer ut det kors som passar oss. Oket som vi bär vårt kors med, det anpassas efter våra axlar. Men korset väljer vi inte. Vi ska inte ens söka korset, det kan också bli människotankar. Masochism kallas det. Vi kan gilla att bli slagna, till en viss gräns. Vi ska istället få växa i förtroende till att Herren vill våra liv och att han därför vill låta oss växa och mogna för hans rike. Prövningens stund är mognadens stund.

Så inleds hela Jesu verksamhet med dagarna i öknen, ty vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen men förlorar sig själv? Människosonens människoblivande, lidande och död, uppståndelse och himmelfärd är vägen till Faderns härlighet. Hos alla tre evangelisterna följer Förklaringsstunden på denna första förutsägelse.

I Förklaringsstens ljus på det heliga berget får vi perspektiv på alla våra lidanden, med Moses, Elia och Jesus. Med det ljuset får vi hjälp både till att se och gå, t.o.m. hjälp att gå på vatten, leva i miljöer där det inte finns något rum, göra plats för andra genom att lämna utrymme. Det var det som Petrus och de andra skulle få lära sig. Det är det som vi får öva oss i när vi förlorar oss i syndabekännelsen och får äta hans Ord för att uppenbara hans gemenskap här, idag.

Vi får be om ytterligare Förklaringsdagar men vi får också tacka för en prövningens dag. Vår Herre har alla dagar i sin hand. Så vågar vi möta morgondagen, som Han, i vår Herre Jesu Kristi Namn och Närvaro.

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

– Herren vare med dig.

Kvällsmässa andra fasteveckan.

I kvällens mässa minns vi kvinnan som hällde en hel flaska äkta dyrbar nardusbalsam över Jesu huvud (Mark. 14:3ff.) Någon har omsatt värdet till ett års minimilön.

Ett års minimilön för att smörja Jesu huvud som en förberedelse inför hans begravning. Att satsa ett års minimilön på en kyrka och församling som går mot sin undergång – så har det alltid varit för det är döden självt som kyrkan ytterst utmanar och går under av. Livet levs dock därför att vi tror och bekänner Jesu gudomlighets seger, uppståndelse och himmelfärd. Han är här, i Ordet och Sakramentet, framburet i ämbetet.

Vi får påminna oss och andra prioriteringarna: Jesus, kyrka och församling och präst. Allt det andra har vi all tid till.

I trons kamp är Ordets och Sakramentens tillgänglighet absolut avgörande, särskilt i pandemitid. Lärjungarnas ifrågasättanden har i alla tider sina paralleller, också i och hos oss: Är det inte klokare eller rimligare att göra än si än så? Svar: Nej, det är Jesu kropp och blod det gäller, inget är viktigare.

Vad gör vi? Förebrår vi andra? Håller vi själva ut olja? Berömmar vi? Vi kommer ivarjefall ihåg henne när vi läser evangeliet. Och vi blir inte överraskade över förräderier.

Evangelisten Markus går direkt vidare med Judas förräderi. Kontrasten är total. Judas säljer Jesus för ungefär en tredjedel av vad kvinnan offrade. Det är ramen för trons kamp i Guds församling. Människor offerar årslöner i Guds rikes tjänst. Andra säljer Jesus och tron för små summor, för egen vinnings skull.

Jesus berömmar kvinnan och manar Judas att göra vad han måste göra. Jesu seger handlar inte om detta livets inflytanden och möjligheter till förbättringar. Herren frälser oss från den tanken.

Låt oss rannsaka och bekänna våra jordiska prioriteringar och göra som kvinnan – satsa allt på Jesus – i Hans Namn och Närvaro..

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

– Herren vare med dig.

Högmässa 3e söndagen i Fastan.
Guds rike har nått er! Det är söndagens löfte (Luk. 11:14ff.) då Jesus anklagas för att driva ut en demon med hjälp av demonernas furste. Vare sig då eller nu är det något unikt. Kritikernas anhängare drev också ut demoner. Jesu undervisning gäller snarast vår kamp mot demoner, att demonerna inte lämnar oss ifred.

Min far hade nog en insikt i tanken att inte tro sig kunna stänga in djävulskapet i ett hörn för då måste han slå sig ut. Det sägs att Luther i sin kamp kunde bli så konkret att han slängde bläckhornet mot skuggorna – djävulskapet.

Luther visste att han själv inte var oskyldig. Hans förklaring till sjätte bönen i Vår Fader räcker långt: “Gud frestar ingen, men vi ber i denna bön, att Guds ska beskydda och bevara oss, så att djävulen, världen och vårt eget kött inte bedrar och förför oss till vantro, förtvivlan och andra svåra synder och laster, och att vi, när vi frestas, inte låter oss övervinnas utan kämpar för att vinna en slutlig seger.”

Formuleringen om djävulen, världen och vårt eget kött visar att demoni är något betydligt mer avancerat än stumhet. Den insikten hör till denna söndag nästan mitt i fastan. Vi kan visserligen peka ut fanskapet som något främmande och skrämmande djävulskt. Men, det framträder också i det goda Gud skapat: killar och tjejer som vill vara och är goda vänner, manlig och kvinnlig kollega som bara bryr sig, missbruk av olika slag o.s.v. Och allra värst – i mitt eget kött vare sig det nu blir så uppblåst eller så massakrerat att jag har svårt att orientera mig.

Ökenfädernas tänkespråk ger samtidigt lite underhållande perspektiv och många insikter.

Denna fastesöndag, skruteniernas söndag, är en fastesöndag att blåsa rent eller kanske snarare att i kampen för livet ge upp i egen kraft. Guds Ord och Sakramenten är våra nycklar till att gång på gång gripa om löftena som gör oss till (be)fria(de) människor.

Ångern är en verklig gåva – vare sig den drabbar mig eller lyfter mig. Budorden ställer frågorna både om vad vi gjort men också inte gjort där vi borde ha gjort något. Jesus ber oss släppa det till honom så att vi kan ta emot det han vill ge: förlåtelse och kärlek.

Låt oss bekänna och be om det i Hans Namn och Närvaro...

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

– Herren vare med dig.

Morgonmessa fjärde fasteveckan.

I morgonens evangelium (Joh. 6:24ff.) frågar lärjungarna: Vad ska vi göra för att utföra Guds verk?

Och Jesus ger det all tid rannsakande svaret:

- Tro på Honom han sänt!
- Jo, vi vet Herre, men vad vill du att jag ska göra för dig?
- Tro på honom jag sänt!
- Jaså, inget mer??

Lärjungarnas följdfråga—vad han kan göra—visar samtidigt deras främlingskap och behov. De jämförde med det goda bröd som fäderna fick och som nu låg i templet som ett tecken på Guds omsorg. Och Jesus fortsätter att undervisa dem om Fadern som i Jesu Namn ger himmelsk föda. Tillslut ber de honom om det brödet—bönen som också ryms i Herrens bön och som vi strax ska be: ge oss idag det bröd vi behöver—vårt dagliga bröd.

Det är en viktig uppgift att vittna om sanningen i Jesu Ord: detta är min kropp, detta är mitt blod. Det rätt invigda brödet bär Kristi kropp och vinet Kristi blod till oss – till en sargad och döende värld.

Ingen överlever utan Jesu kropp och blod. Tron och bekännelsen till Hans närvaro och under bland oss och i oss är som skillnaden mellan natt och dag. Så verkar vår Herre genom oss. Ofattbart. Underbart.

Låt oss:

- 1) be om hans välsignelse över vår bön om det himmelska brödet, firandet och delandet av detsamma,
- 2) särskilt denna dag bära fram bönen om Guds präst till vår församling,
- 3) rannsaka och bekänna vår nöd och våra försummelser i detta liksom i så mycket annat.

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

– Herren vare med dig.

Första Passionsmässan.

Vi närmar oss påsk. Jesu lidande och död står fram på ett särskilt sätt.

Måttet var rågat när Jesus hade kallat ut Lasarus ur graven, nästan mitt framför ögonen på dem. Sådana under oroar vilken stormakt och vilket ledarskap som helst, det hör vi i morgonens evangelium (Joh. 11:46ff.). Avrättning är det enda som återstår. Och vi kan fråga oss: Vad har vi för Gud som låter detta ske?

Och så glömmer vi det ännu mer ofattbara – att det är Gud själv som är naglad på korset för din och min skull, p.g.a. mina och dina synder.

För kyrkan gör själv, alltför ofta, det som ÖP och fariseerna gjorde – de som hölls för att vara de frommare: Petrus hade lovat att det aldrig skulle hända. Och vi lovar.

Det är en haltande skara lärjungar som gång efter annan pånytt får fyllas och upprättas av och i den Helige Andes kraft, tålamod och kärlek. Undret i och genom vår Herres mor är en huvudnyckel till det drama som evangelisten Johannes viskar fram – han som själv var med. För det är Gud själv – i Kristus – som försonar världen med sig. Guds egen rättfärdighet manifesteras och förkunnas också för oss idag, ingen annans.

Därför är vårt dop och vår bikt och vår mässa så avgörande. Herren själv kommer till oss. Inte hur som helst, en rätt förkunnelse och ånger är lika avgörande.

Vår uppgift är inte minst att be om Andens verk i och genom våra liv och lägga alla våra planer och verk i hans händer, särskilt de av synden märkta.

Den Helige Ande vill lätta bördor. Han vill visa väg så att allt samlas upp och bärs fram till korset. Låt oss falla ned vid Jesu kors denna morgon och tacka för hans verk i Jesu Namn och Närvaro..

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

– Herren vare med dig.

Tisdag morgon i Stilla veckan.

Sända till världen att älska som han – genom Kristi offer – helgade genom sanningen, så slutar morgonens evangelium (Joh. 17:1–19) ur avskedstalet mitt i sista måltiden.

Petrus förnekelse kommer ingen undan – förr eller senare – en gång eller många gånger. Vad ger det för gemenskap – av förrädare?

Vår gemenskap består i hans kärlek till oss och att han håller oss samman – som de förlåtna syndare vi är. Därför närmar vi oss högtiden bävandes. Vi längtar efter den dag när han ska befria oss från timligheternas bedrägligheter.

Kunskapen om vår Herre Jesus Kristus ger oss perspektiv som når bortom tid och rum.

Sanningarna om oss är förfärliga utan honom. I honom är vi räddade, helgade och renade, i hans Namn och blod, genom hans ord.

Du är min älskade säger han till Petrus. Och Petrus har berättat. Markus har skrivit. Och Johannes var med och berättar. Den gemenskapen får vi vara med och bjuda in till här.

Låt oss börja med vår egen syndabekännelse för att bereda väg för högtiden i Jesu Namn och Närvaro.

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Skärtorsdagens beredelse.

- Nåd och Frid ifrån Gud vår Fader och Herren, Jesus Kristus, vare med er alla. Amen.
- *Låt oss be: Rena o Gud våra hjärtan och våra tankar, vår kropp och själ så att din Son, när han kommer, bland oss finner en beredd boning, genom samme din Son, Jesus Kristus, vår Herre.*

Vi tackar Gud för att vi får samlas till Skärtorsdagsmessa – denna mässornas kväll som förklarar allt men som också förtydligar att det handlar om långt mer än måltider som vi är vana vid.

Vi har inlett med att sjunga om den himmelska kallelsen (SvPsb 220:1-2). Denna måltid öppnar upp himmelen genom Jesu Kristi kropp och blod. Redan Paulus behövde stryka under det som vi ska höra i episteln (1 Kor 10:16–17). Mitt i förräderiets natt uppenbaras det himmelska. Varför ingen lämpligare natt? På detta sätt uppenbarar Gud sin utgivande kärlek för alla människor. Den som äter med honom förräder honom som det heter i evangelieläsningen Mark 14:12ff. *Då* instiftar Herren sin måltid.

Apostlarnas och vår oroliga fråga—det är väl inte jag Herre—är inte oviktig. Det är en rannsakande fråga. Bönen om frälsningens gåva är nyckeln. Judas tänkte att silverpengarna var viktigare. Sådana tankar och frestelser finns alltid med. Därför är våra inledande tacksägelse- och nattvardsböner inför Herrens måltid mycket viktiga – de ger vår tanke och vårt firande inriktningen. De inledande orden: “Upplyft era hjärtan till Gud” visar den himmelska inriktningen.

Därför räds vi inte ens de främmande tankarna – vi vet att de fanns med hela vägen. Det som var avsett att vara en befrielsens natt – efter uttågets modell – blev övergivenhetens. Där—om någonstans—är Jesus med. Vetekornet faller i jorden och dör, mitt gamla jag går under.

Redan Sinaiförbundet förslutet med blod från tjuvar visade Guds närvaro, det läser vi i dagens GT-läsning. Hur mycket mer då inte hans egen kropp och blod?!

Denna förbundsgemenskap handlar om långt mer än måltider som vi är vana vid. Vi gläder oss över att få fira tillsammans...och faller ned inför honom och bekänner nätterna i våra liv när det inte blev som det var tänkt, vårt behov av hans frälsning och hans blick.

Måltiden är beredd och vi får gå in i den – i Jesu Namn och Närvaro. Låt oss be och bekänna...

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

– Herren vare med dig.

Kvällsmässa Påskveckan (Joh 20:19–23).

– Frid åt er alla!!

Det är Herren själv som hälsar er på detta sätt. Och sigillet är hans händer och hans sida: den som led och dog och uppstod i sin kropp!

Händerna var tecknet på lidandet, såren i sidan beviset på hans död. Det är den smorde Messias som Skrifterna vittnar om, ingen annan. För det finns sådana som talar om Messias men inte om hans sår och hans faktiska död. Uppståndelsen var ingen plastikoperation. Såren var så påtagliga att Tomas senare kunde stoppa fingrarna i dem.

Hans sår är igenkänningstecknet, de hjälper oss att tro och framför allt: att han har delat och delar mänsklighetens smärta.

Men nu tar han friden ett steg längre. Han har redan försäkrat alla lärjungarna att de ska få lida som han. Nu överlämnar han dem också sin andes ord: lika konkret som de utsägs. Deras ord ska lösa och binda som hans. Det är en löse- och bindenyckel för himmelen. Lösta från synderna lever vi med öppen himmel – i frid. Bindandet stänger himmelen och ofriden rister.

Utan evangeliet om den uppståndne och levande är himmelen stängd. Låset är graven och korset är nyckeln. Herrens smorde och lidande Messias har för alla tider öppnat upp. Porten är måltiden. Måltiden ger frukterna av hans lidande, död och uppståndelse i våra kroppar. Våra kroppar blir öppnade gravar i vilka människor kan se den himmelska friden.

Våra kroppar kan vara sårmärkta som hans. De kan ännu vara oförstörda trots märken av flytningar av olika slag. Men vår gamla människa går under. Vi bekänner henne vid Jesu kors för att få leva den nya människans liv. Jesu apostlaord öppnar upp våra ihopkrympta liv. Låt oss be om den öppningen och avlösningen för denna dag och natt när vi tar emot honom i den heliga nattvarden.

I Jesu Namn och Närvaro.

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Påskens oktav (1 Kor 15...)

- Kristus är uppstånden från de döda, halleluja!
- Ja, han är sannerligen uppstånden från de döda, halleluja.

Detta är öppningen och nyckeln in mot kristen tro! Men det handlar inte om vilken uppståndelse som helst. Aposteln Paulus var väl medveten om detta när han skrev till Korintierna: Kristus som dog för våra synder i enlighet med Skrifterna, den som blev begravd och uppstod på tredje dagen i enlighet med Skrifterna och att han sedan visade sig för Petrus och de tolv, för 500 bröder, för Jakob och alla apostlarna och sist för den minste av dem alla: Paulus själv.

En verklig död som ett syndoffer. En verklig begravning, en verklig uppståndelse och därpå ett verkligt bevittnande inte att förglömma – av kärnan i allt vidare kretsar. Det handlar om att ha fått se, med egna ögon. Störst blev kontrasten för Paulus: han som förblindades i mötet med den uppståndne men som fick sin syn tillbaka. Han hade verkligen sett, han den minste – ett ofullgånget foster.

I den drastiska självinsikten ligger samtidigt något hoppfullt: han väntar ännu på den verkliga födelsen och återförenandet. Det är genom Guds nåd som han är vad han är, och den nåden har inte varit förspild. Han har arbetat mer än någon annan av apostlarna (enligt honom själv), han skulle inte ligga någon till last.

Fast det är inte han själv som arbetat utan Guds Nåd som varit med honom. Och därför är han inte viktig eller vilken annan apostel som helst – så förkunnar alla sanna sändebud och så känns en sådan igen av en sann församling.

Låt oss därför rannsaka oss och bekänna alla de gånger högmod och bekvämlighet bestämt oss. Vi är vittnen till något som någon annan har gjort, för vars liv och hopp vi tackar Herren för. Han har tagit oss i sin tjänst i och genom sin Nåd i Kristus.

Låt oss bli stilla och bekänna våra synder liksom Paulus i Jesu Namn och Närvaro...